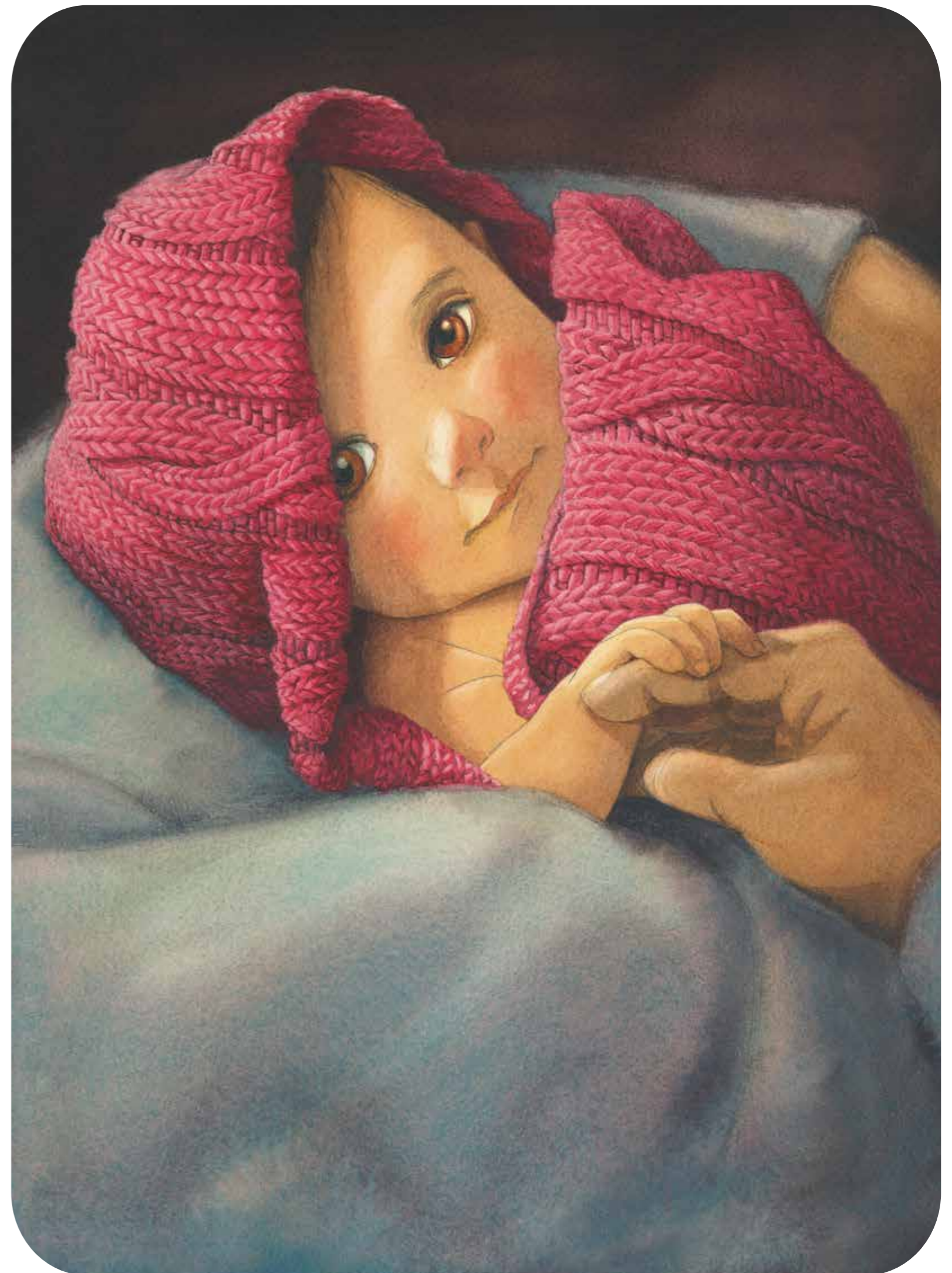
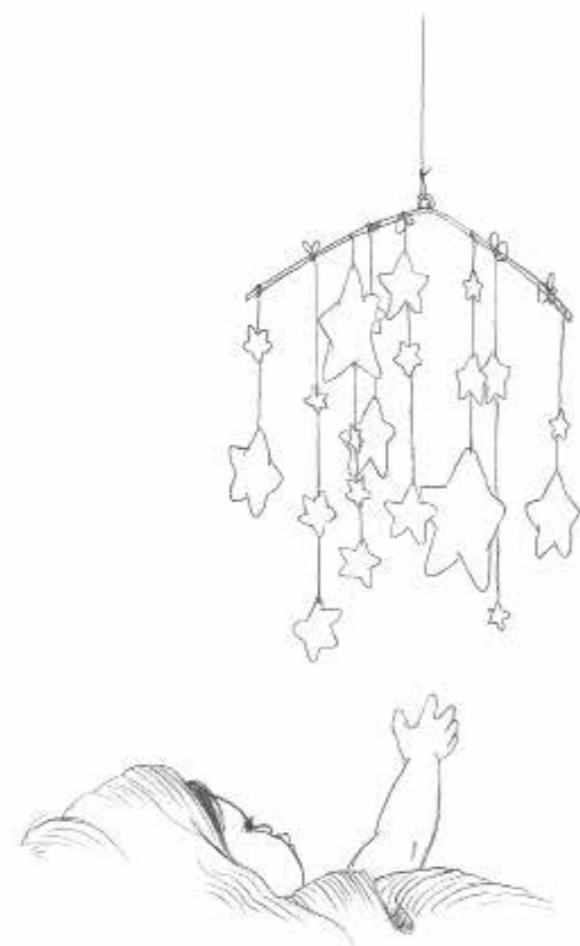

Als iemand me zegt,
met een hoofdknik naar haar,
'Nu heb je ze zitten voor twintig jaar,'
heb ik zin om te reageren met ...

'Zo kort maar?'

'Genialiteit is 1 % inspiratie en 99 % transpiratie,'
beweerde iemand die het kon weten.
Inspiratie? Minder dan nul, de laatste tijd.
Transpiratie verandert daar niks aan.
Mijn 'Hit the Road, Jack' swingt
als een diepgevroren mammoet.
Dat concert kan ik wel vergeten ...
La, sol, fa, mi ... La, ploink, fa ...
Die sol! Telkens struikel ik erover!
Ik stop. Basta.

Jij stormt binnen.
'Ga door, papa!
Doontjoekombek noomornoornoomornoornoomoor!
'Niet nu. Papa heeft er genoeg van.'
'Asseblief, papa ...'
Je wurmt je vingers onder de klep, doet hem open.
Kust de partituur, gaat zitten ...
En dan zing je.
Ik ga ervoor, voor jou, voor je stem ...
Het speelplezier komt vanzelf.

Was die sol nu juist?
Ik weet het niet.
We zijn al drie noten verder, jij en ik.
We storten ons op de muziek.
'Noomornoornoomornoornoomoor!'

Mijn muziek.
95 % inspiratie.
95 % jij.

